

Crima din Șoseaua Ștefan cel Mare

Mircea Cărtărescu

ieșisem de la scala sufocat de stele, năclăit de stele
mușcat de păienjenii galbeni stelari
era toată bolta stea langa stea
și stanioluri, cioburi, celuloide și peruze
zornăiau, pâlpăiau, era atât de scântâietoare zăpada
încat nu mai puteai să mai știi care sunt stelele și care e strada.
la fondul plastic, spre romană, stelele din ce în ce mai apoase,
microbi transparenti, cu protoplasmele de matase
se-mpiedicau de vitrine, se xeroxau pe capote
se ștampilau pe fețele costoboce, cumane și vizigote,
fete fantastice de pietoni.
era întuneric plombat cu neon.
eram azuriu, amețit.

- pardon, nu știți cât e ceasul? vă rog frumos!
în jur, pustiu, case și garduri.
palide străngeri de inima. echipament sportiv, stilouri și ceasuri.
neliniști, extaze, iar străzile - răme, cobre, năpârci.
cine putea să întrebe?
cine mi-a pus drugii de gheață pe ochi? tu ești, bebe?
tu ești mamă? nu, nu port ceas, nu fumez,
nu știu unde este strada crizantemelor.
mi-era frică, stomacul imi pătrunsese în țeastă
dar mă luase de braț domnișoara nevastă
și mă freca de negri prin fața la Hotel Dorobanți
sub stele, sub jade, ametisturi și brilanți.
și brusc am realizat: era zăpadă, zăpada frumoasa
care ne iubea cu gura tăioasă.
pe drum am vorbit, n-am vorbit, o bârfă subțire
pe când aerul se trăgea în eprubete și în clistire
și globuri de barbați se spărgeau de colțuri de stea.

am dus-o în camera mea
am pus caseta cu Bob Dylan. și deodată, cu hainele în ruine,
mă răsturnă cu o mână în beregată
pe somieră și pe perna rombată,
rozându-mă, dumicându-mă cu mașina de scris,
purtându-mă călare prin realitate, halucinație, vis,
prin adevărat! și prin nu se poate!
prin lasă-mă, iartă-mă, tu femeie doldora de carate,
tu, fulg lângă fulg,
țicnit-o,
dragoste...

pe pavajul de sticlă, portarul în ghete de sticlă

și motanul în labe de sticlă

văzură prin roșia pâclă

și mai târziu raportară:

- era un fel de femeie, ieșind din lift și din scară,

părea că leșina, că suspină, că plânge

dar din zulfii uzi îi atârnavă cristale de gheață roșii de sânge

și lăsa un lac de sânge și urme din cizmuliță

- și, mai zic eu, ar fi un amănunt agravant...

- a ieșit translucidă în înstelarea de diamant.

am urmarit-o. a luat-o prin Piața Romană.

apoi în sus pe lângă fodul plastic și scala

pe lângă vitrinele încă luminate, cu pixuri, băuturi, calendare,

pe lângă văgatele troleibuze

- dar, zise motanul, avea un ruj de cianura pe buze

și când zâmbea, se cangrena strada...

- și brusc zăpada începuse să ningă

peste cornișe, pe burlane, pe aleile parcurilor

pe capotele autoturismelor, pe gulerele paltoanelor

depunându-se în straturi scântâietoare

pe toți atomii de sub stelele rotitoare.

- în fine, întrerupse motanul, ne-am întors cu fața la zid,

căci prea impudică și luminoasă era Moartea.